

ΤΙ ΠΑΕΙ ΝΑ ΠΕΙ “ΜΑΣ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΙΣ ΔΟΥΣΠΕΙΕΣ” ΡΕ ΞΕΦΤΙΛΕΣ;

Όσο καλπάζει η κρίση, τόσο γκρινιάζουν διάφοροι στις δουλειές.

Όχι για το γαμημένο το αφεντικό που αφού τσέπωσε όσα τσέπωσε τόσα χρόνια, τώρα θυμήθηκε ότι "δε βγαίνει" και μας λέει "τα κέρδη δικά μου οι ζημιές δικές σας".

Όχι για τους μισθούς που τόσα χρόνια πέφτουν εξαθλιώνοντάς μας όλους μήνα με το μήνα.

Όχι για τη δειλία τους που τόσο καιρό προτιμούσε να δανείζεται από τις τράπεζες παρά να διεκδικεί ένα μισθό που να φτάνει για να ζεις.

Όχι. Γκρινιάζουν για τους "ξένους".

Για τους "ξένους που τώρα με την κρίση δεν χωράνε και πρέπει να φύγουν".

Τόσο ξεφτίλες είναι οι ρατσιστές. Φυσικά είναι αρκετά έξυπνοι για να αντιλαμβάνονται το προφανές: ότι δεν υπάρχει για εμάς τρόπος να γλυτώσουμε ο καθένας μόνος του το τομάρι του. Φοβούνται όμως μέχρι θανάτου την άμεση συνέπεια αυτού του προφανούς: Ότι ειδικά μέσα στην κρίση, ειδικά ενώ τα αφεντικά δηλώνουν πως δεν μπορούν πια να μας ξεζουμίζουν με κέρδος, ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος είναι στην οργάνωση και τη σύγκρουση μαζί τους.

Σύγκρουση; Αστεία λέμε τώρα;

Πολύ πιο εύκολο τους φαίνεται όλων αυτών των ρατσιστών ρουφιάνων να κοιτούν γύρω τους εξεταστικά μπας και βρούνε ποιος "περισσεύει" σε κάθε δουλειά και σε όλες μαζί, ποιος είναι ο πιο εύκολος στόχος για να σταθούν δίπλα στο αφεντικό, να δείξουν με το δάχτυλο και να σκούξουν δουλικά "Αφεντικούλι διώχτον!". "Και κράτα εμένα που είμαι ο καλύτερος ρουφιάνος σου", αυτό δεν το λένε, αλλά το εννοούν.

Βασίζονται σε εμάς τους υπόλοιπους. Που κάνουμε κι εμείς πως δεν καταλαβαίνουμε ότι οι "ξένοι" βρίσκονται πρώτοι στο στόχαστρο, όχι επειδή είναι "ξένοι" αλλά επειδή είναι ο πιο εύκολος στόχος μεταξύ των εργατών. Και ότι ο επόμενος στόχος των αφεντικών και των ρουφιάνων τους, ο επόμενος που θα "περισσεύει", είναι όποιος συνεχίζει να αρνείται να γλύψει τον κώλο του αφεντικού.